

nichtje spot — deze tante verzoekt haar het verdriet over haars vaders dood maar boven op hare kamer te laten, als er menschen komen. Een derde persoon in de novelle is Hugo Freeze, broeder van mevrouw Gerlings, een rijk officier der cavalerie. Deze knappe, maar genotzieke wereldling maakt diepen indruk op Renée, en Renée op hem. De ontkiemende liefde tusschen beiden wordt met bewonderenswaardige noblesse van gevoel geschilderd. Renée wil als eene kleine, trouwe schildwacht voor haar aanvoerder op haren post blijven bij dag en bij nacht. Zoodra zij verloofd zijn, zegt Hugo, dat ze in ieder geval maar dadelijk aan Caesar moet schrijven. Renée was volmaakt gelukkig. „Hare vermoeide ziel, die zoo lang zoekende was rondgegaan in die vreemde wereld, had eindelijk de vleugelen dichtgevouwen en rustte in zalige lieflijke rust. „Zij had haar tehuis gevonden.”

Ze trouwt — en als ze haar eigen huis binnentreedt, wordt ze door Caesar verwelkomd — Caesar door Hugo ontboden. Renée werd door haar geluk en hare liefde aanvulliger en mooier dan zij ooit vroeger was. „Hoe graag ging (Hugo) met haar uit! Zij was zoo mooi, dat de menschen op straat bleven stilstaan, om haar na te zien; het was als straalde er licht van haar af, als omgaf een aureool dat reine, lieve kindergelaat, en menig dof oog verhelderde, menige in bitterheid saamgenepen mond ontspande zich tot een glimlach, als zooveel geluk voorbijging.”

Plotseling komt het „Noodlot” — de schrijfster schijnt tot het fatalisme over te hellen — Renée's geluk voor goed verwoesten. Er verschijnt eene vrouw met twee kleine kinderen, om geld te vragen voor de zonen van.... Hugo. Van dat oogenblik is Renée besloten te sterven. Een snel werkend vergif maakt een eind aan haar leven.

Dit slot bederft mij de allerliefst ge-

schreven novelle Zoo gaat het niet in het leven. Zeker, een of ander rijk cavalerie-officier zal vóór zijn huwelijk wel eens eene liaison hebben aangegaan met een jonge vrouw van minderen stand. Dit is meer gebeurd. Maar juist, omdat hij rijk en een man van de wereld is, zal hij bij gelegenheid van zijn huwelijk zorg dragen, dat zijne vroegere minnares tevreden gesteld worde met geld en goede woorden. Dat Hugo Freeze hieraan niet gedacht heeft, schijnt uiterst onnoozel! Dat de minnares om geld komt bij Renée is nog onwaarschijnlijker. Zij zou haar doel beter bereikt hebben, door zich tot Hugo te wenden. Was het om wraak te nemen over zijn huwelijk, dan had Hugo dit moeten voorzien, en maatregelen kunnen nemen, om te beletten, dat de gevreesde persoon in zijn huis doordrong. De zelfmoord van Renée maakt het slot hyperromantisch — en veel te week.

Beter, degelijker, maar even bekoorlijk van sentiment is de korte schets: *De eerste dag van beterschap* — de zeer juist uitgedrukte blijdschap van een ouderpaar, bij de aanvankelijke herstelling van een geliefd kind. In *Van het schoone leven* is bijna eene gelijke stof behandeld — eene moeder, die eene gevaarlijke operatie moet ondergaan, en in diepen weemoed voor de toekomst der haren vreest. Het best schijnt mij geslaagd de uitstekende reisschets: *Naar Oberammergau*. Het fijn besnaarde speeltuig, dat deze schrijfster ter harer beschikking heeft, geeft hier zijne opgewektste en gezondste melodieën. De schets van de feestelijke vertooning der *Passionspiele* is meesterlijk. Het reeds zoo dikwijls behandelde onderwerp geeft deze schrijfster gelegenheid de echt gemoeidelijk-religieuze kleur van het spel der Oberammergauers in een nieuw licht te stellen — het licht, dat uit haar snel bewogen gemoed straalt over de wereld, die zij waarneemt.